

Таким чином, опрацювавши фотознімки території Національного університету «Чернігівська політехніка» з використанням програми «Agisoft FotoScan» можна побудувати ортофотоплан сфотографованої території.

Список використаних джерел

1. В.О. Пеньков, «Фотограмметрія», м.Харків, 2019р., 100 ст.
2. Создание топокарт и планов по даниным БПЛА на базе PhotoScan.[Електронний ресурс]. Режим доступу - <https://gisinfo.ru/techno/photoscan.htm>

УДК528.9

ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ НАЦІОНАЛЬНОЇ ІНФРАСТРУКТУРИ ГЕОПРОСТОРОВИХ ДАНИХ

Коваленко І. І., здобувач вищої освіти, гр. ГЗ-171

Щербак Ю. В., викладач кафедри геодезії, картографії та землеустрою
Національний університет «Чернігівська політехніка»

З 1 січня 2021 року вступив у дію Закон України «Про національну інфраструктуру геопросторових даних» [3]. Законом визначено правові та організаційні засади створення, функціонування та розвитку національної інфраструктури геопросторових даних (НІГД), спрямованих на забезпечення ефективного прийняття рішень управлінськими органами державної влади та місцевого самоврядування, задоволення потреб суспільства у всіх видах географічної інформації та інтегрування у глобальну та європейську (INSPIRE) інфраструктуру геопросторових даних.

НІГД – це взаємопов’язана сукупність організаційної структури, технічних і програмних засобів, базових та тематичних наборів геопросторових даних, метаданих, сервісів, технічних регламентів, стандартів, технічних специфікацій, необхідних для виробництва, оновлення, обробки, зберігання, оприлюднення, використання геопросторових даних та метаданих, іншої діяльності з такими даними. Геопросторові дані – це сукупність даних про геопросторовий об’єкт, який характеризується певним місцезнаходженням на Землі із визначеними у встановленій системі просторово-часовими координатами.

Ст. 3 [3] визначені головні принципи створення та функціонування НІГД:

- 1) актуальність, достовірність, повнота, цілісність, точність, обґрунтованість, офіційність геопросторових даних;
- 2) інтероперабельність та інтегрування геопросторових даних, одержаних з різних джерел;
- 3) безстроковість та безперервність функціонування НІГД;
- 4) відкритість геопросторових даних та метаданих;
- 5) інноваційність.

Суттєвими перевагами застосування норм даного Закону є виключення дублювання робіт зі створення та адміністрування геопросторових даних, що зекономить бюджетні кошти, безоплатний доступ до геопросторових даних та метаданих для всіх користувачів. Забезпечення доступу до геопросторової інформації через єдиний геопортал дозволить багатьох галузям економіки і державним установам підвищити ефективність роботи, знизити витрати на пошук даних. Основною проблемою запровадження НІГД є проблема неспівпадіння інформації, яка міститься у різних кадастрах, основною причиною є те, що у Державний земельний кадастр внесені відомості не про всі земельні ділянки, і навіть ті, що внесені, дуже часто є неактуальними та застарілими.

На рис. 1 відображені основні перспективні напрями створення та розвитку НІГД, відповідно до ЗУ «Про національну інфраструктуру геопросторових даних».

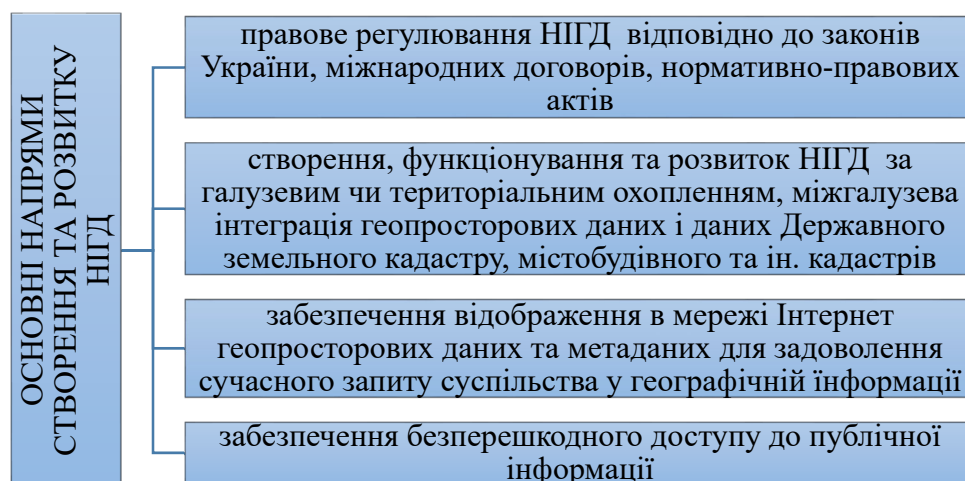

Рисунок 1 - Основні напрями створення та розвитку НІГД

Крім того, Україна робить кроки, щодо запровадження та функціонування інфраструктури геопросторових даних за принципами INSPIRE (Infrastructure for spatial information in the European Community):

- ↳ усі дані повинні збиратися лише один раз і зберігатися там, де це можливо зробити найбільш ефективним чином;
- ↳ суцільні блоки просторової інформації, отриманої з різних джерел по всій Європі, необхідно об'єднувати та надавати доступ до неї великій кількості користувачів, забезпечувати широке її застосування та розповсюдження;
- ↳ інформацію, зібрану на одному рівні/в одному масштабі, необхідно розповсюджувати на всі рівні/в усіх масштабах: деталізовану - для поглиблених досліджень, в загальному вигляді - для стратегічних цілей;
- ↳ географічна інформація, необхідна для ефективного управління (владою) на усіх рівнях повинна бути легкодоступною та прозорою;
- ↳ простий пошук відомостей про те, яка географічна інформація доступна (інформаційна вивченість), як вона може бути використана для вирішення конкретної задачі, на яких умовах вона може бути придбана та використана [1].

У грудні 2020 року було підписано Меморандум про взаєморозуміння між Державною службою України з питань геодезії, картографії та кадастру і Нідерландським агентством з питань кадастру та картографії (Kadaster) з питань інституційного та партнерського співробітництва у сфері НІГД. Нідерландський досвід у сфері геопросторових даних є провідним у світі, тому співпраця позитивно впливатиме на процес інтеграції України до глобальної та європейської системи геопросторової інформації, регуляторного обміну досвідом та практичному впровадженню технологічних процесів з метою створення та розвитку НІГД [2].

Запровадження НІГД у нашій країні сприятиме поетапному впровадженню цифрових технологій в усі сфери життя, уникненню дублювання фінансування і людських ресурсів на аналогічних роботах, що скоротить витрати бюджетів усіх рівнів, вплине на прийняття ефективних управлінських рішень, забезпечить прозорість у діяльності органів влади та залучення інвестицій. Як наслідок, повноцінне функціонування НІГД в перспективі дасть змогу прискорити економічний розвиток країни.

Список використаних джерел

1. INSPIRE. [Електронний ресурс] – Режим доступу: <https://nsdi.land.gov.ua/ua/inspire>

2. Держгеокадастр підписав Меморандум з Нідерландським кадастром.[Електронний ресурс] – Режим доступу: <https://land.gov.ua/derzhheokadastr-pidpysav-memorandum-z-niderlandskym-kadastrom/>
3. Про національну інфраструктуру геопрорових даних. [Електронний ресурс] – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/554-20#Text>

УДК 621.923.42

АНАЛІЗ ЗМІСТУ ЗЕМЕЛЬНИХ КОДЕКСІВ УКРАЇНИ

Письменна В. І., здобувачка вищої освіти, гр. ГЗ-171
Науковий керівник: **Іванишин В. А.**, д.геол.н., професор
Національний університет «Чернігівська політехніка»

18 лютого 1990 року Верховна Рада УРСР прийняла Земельний кодекс УРСР, яким було зафіксовано існування права на землю у формі довічного успадкованого володіння, постійного володіння, а також постійного і тимчасового користування [1]. Це був важливий крок до визначення власності на землю. Проте визнання успадкованого володіння землею нерівнозначне праву власності на цей ресурс, оскільки право розпоряджатися землею залишалося за радами народних депутатів.

На цьому етапі було проведено інвентаризацію земельних угідь та їх перерозподіл між землекористувачами. Постановою Верховної Ради України «Про земельну реформу» (15 березня 1991р.) було проголошено, що об'єктом земельної реформи визнавався весь земельний фонд України, головним завданням якої є перерозподіл земель з метою створення умов для рівноправного розвитку різних форм господарювання на селі [2]. Під час такого перерозподілу земля мала передаватися у приватну власність громадянам, колективним сільськогосподарським підприємствам, установам і організаціям; у тимчасове користування фізичним і юридичним особам.

13 березня 1992 року Верховна Рада України затвердила нову редакцію Земельного кодексу УРСР [3]. Прийняття цієї редакції Кодексу було зумовлено необхідністю імплементації положень Закону України «Про форми власності на землю» (30 січня 1992р.), який лише проголосив проведення демонополізації земельної власності в Україні, тобто необхідність скасування виключної власності держави на землю та введення поряд з нею ще двох форм земельної власності – колективної та приватної, але не містив правових механізмів реалізації права колективної та права приватної власності на землю [4]. Нового змісту набули орендні відносини. Орендодавцями виступали не лише ради народних депутатів, але і власники землі - окремі громадяни, колективні сільськогосподарські підприємства, акціонерні товариства, садівницькі товариства.

На цьому етапі відбулося часткове реальне втілення приватної власності на землю в сфері товарного сільськогосподарського виробництва, завдяки прийняттю закону України «Про селянське (фермерське) господарство» (1992 р.) [5]. Ним було передбачено передачу у приватну власність такому господарству середньої земельної частки, що припадає на одного жителя на території відповідної ради народних депутатів.

Указ Президента України «Про невідкладні заходи щодо прискорення земельної реформи у сфері сільськогосподарського виробництва» (10 листопада 1994 р.) [6], «Про порядок паювання земель, переданих у колективну власність сільськогосподарським підприємствам і організаціям» (8 серпня 1995 р.) [7], «Про оренду землі» (23 квітня 1997 р.) [8], «Про захист прав власників земельних часток (паїв)» (21 квітня 1998 р.) [9] та «Про фіксований сільськогосподарський податок» (18 червня 1998 р.) [10]. На підставі зазначених директивних документів була проведена безоплатна передача землі у колективну та приватну власність для виробництва сільськогосподарської продукції.